

Sygn. akt II BP 13/12

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. K. i M. R.
przeciwko [...] T. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2013 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 7 października 2010 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
 - 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki M. R.**
- 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 października 2010 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił
apelację pozwanej [...] „T.” w W. w sprawie z powództwa A. K. i M. R.
o odszkodowanie.

Pozwana wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
powyższego wyroku. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie
przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c.
poprzez ustalenia sprzeczne z zebrany materiał dowodowy wobec
dokonania oceny dowodów w sposób niewszechstronny z pominięciem

istotnych okoliczności wynikających z materiału dowodowego oraz naruszenie prawa materialnego – art. 58 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez błędną wykładnię i zastosowanie w niniejszej sprawie przez uznanie, że zawarcie przez stronę pozwaną długoterminowych umów o pracę z powódkami na czas określony z dopuszczalnością ich wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem należy traktować jako obejście prawa pracy, społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa lub zasad współżycia społecznego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia szczególnego rodzaju. Nie jest bowiem środkiem prawnym służącym wzruszeniu prawomocnego orzeczenia, które pozostaje w mocy choćby było wadliwe, lecz wyłącznie środkiem służącym kontroli legalności zaskarżonego nim orzeczenia w kontekście możliwości ubiegania się o przyznanie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie były i nie są możliwe. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż o niezgodności orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ k.c. można mówić jedynie wówczas, gdy orzeczenie to jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Niezgodność z prawem ma tu więc charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 13 oraz cytowane tam przykłady orzecznictwa).

Stosownie do art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Przypadek taki

zachodzi zaś, gdy już z samej treści skargi wynika, że nie zostałaby ona uwzględniona w razie przyjęcia jej do rozpoznania, tzn. gdy bezpośredni ogląd sprawy wskazuje, iż skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia byłaby oddalona (por. powołane wcześniej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010, nr 1-2, poz. 13, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 lutego 2009 r., I BP 19/08, LEX nr 746163 oraz z dnia 6 lutego 2009 r., I BP 20/08, LEX nr 746164).

Dokonana przez Sąd Najwyższy ocena treści skargi wniesionej przez pozwanego prowadzi do wniosku, że skarga ta jest oczywiście bezzasadna. Wbrew sformułowanym w tej skardze zarzutom, zaskarżony wyrok nie został bowiem wydany z naruszeniem art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c.

Ponadto dokonując analizy drugiego z ponoszonych przez pozwaną zarzutów, tj. naruszenia art. 58 k.c. w związku z art. 300 k.p. wskazać należy, że Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w tym przedmiocie i wyraził swój pogląd w kwestii zawierania długoterminowych umów na czas określony z jednoczesnym zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia tych umów. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2005 r., II PK 294/2004, Lex nr 188092 stwierdzono, że zawarcie długoterminowej umowy o pracę na czas określony (9 lat) z dopuszczalnością jej wcześniejszego rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem może być kwalifikowane jako obejście przepisów prawa pracy, ich społeczno-gospodarczego przeznaczenia lub zasad współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Takie też stanowisko przyjęły Sądy orzekające w niniejszej sprawie.

Analiza sprawy będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesionej przez pozwanego wskazuje, że zaskarżone tą skargą orzeczenie nie jest niezgodne z prawem, a już w szczególności nie pozostaje w sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni i ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, dlatego wniesiona skarga jest w ocenie Sądu Najwyższego oczywiście bezzasadna.

Mając to na uwadze na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw